

Τοῦτο τὸ φῶς τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ καίοντος λαμπτῆρος, ἡ Ζουάννα ἐφαίνετο πελεύνη.

Κατέκετο ύπο σφοδροῦ πυρετοῦ καὶ ἡ σθμασινεν.

Οἱ Βινίκ επιλησίασε καὶ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν τῷ ιατρῷ.

— Εἶναι διὰ τὴν δεσποσύνην, εἶπε.

Καὶ δεικνύων τὴν ἀσθενή ἡρώτησε :

— Κοιμᾶται;

— Θλιβερὸς ὑπνος, εἶπεν ὁ Κλαύδιος.

Τις οἶδεν ἂν θὰ ἔξυπνηνήγη.

— Καὶ ἡ Νικόλ;

— Τὴν κατέβαλεν ὁ κόπος. Μὴ τὴν ἔξυπνηνήγη.

Ἡ ξενοδόχος ἐκοιμᾶτο βαθέως.

Οἱ Βινίκ διετέλει ἐν ἀμυχανίᾳ. Καθησάσεν δύμως αὐτὴν ἡ εἰλικρινής ἔκφρασις τοῦ ιατροῦ.

— Ἀκούσατε, κύριε Κλαύδιε, εἶπεν ἡ κυρία μου μοῦ ἐσύστησε νὰ μὴ δώσω αὐτὰ τὰ ἔγγραφα παρὰ μόνον εἰς τὴν δεσποσύνην ἡ εἰς τὴν Νικόλ. Δὲν εἴξευρε βεβαίως πῶς θὰ εἰσθε ἐδῶ. Εἶναι ἀγγελος ἡ δεσποσύνη Καικιλία, κύριε Κλαύδιε. Θέλετε νὰ τὰ πάρετε τεῖς; Εἶναι πολὺ σπουδαῖα.

— Θὰ τὰ δώσω εἰς τὴν Νικόλ ἀμα ἔξυπνηνήγη. Εἰπὲ εἰς τὴν κυρίαν σου, ὅτι πιθανὸν ἡ κόρη αὐτὴ νὰ μὴ τὰ ἀναγνωσθῇ ποτέ. Ἄν τὸ δυστύχημα τοῦτο συνέβαινε θὰ ἐπιστραφῶσι τὰ ἔγγραφα εἰς τὴν δεσποσύνην δὲ Φοντερόζ.

— Εἶναι λοιπὸν τόσον βαρεὺς ἀρρωστη; ἡρώτησεν ὁ Βινίκ.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ ιατρός.

Οἱ Βινίκ ὡς καλὸς Βρετανὸς ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπῆλθε ψιθυρίζων εὐχάριστας, ὃς δὲν ἤννοιε ἵσως, αἵτινες δύμως δὲ αὐτὸν ἤσαν ἰκεία πρὸς τὸν Πλάστην.

IB'

Ἐραστὴς καὶ ἐρωμένη.

Εἶχεν ἔξημερώσει. Η ὄγδοη ἐσήμανεν εἰς τὴν ἑκκλησίαν, ἡ δὲ Νικόλ ἡν ἀπησχολημένη εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς, ὅτε ἡ Νιότ ἐκάλεσε κάτωθεν :

— Κύριε Κλαύδιε!

Ο νεανίας ἡγέρθη.

— Τι θέλεις; ἡρώτησεν.

— Ἐνας κύριος θέλει νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὴν κυρίαν.

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν ἀρνήσεως.

— Περίμενε, εἶπεν, ἔρχομαι.

Ἡν ὁ κόμης δ' Αμβαρές.

Ίδιων τὸν ιατρὸν ὁ κόμης ἐδίστασε!

Τίς ἥτο ὁ ἔγνωστος ἔκεινος, δοτις εὐοισκετο πλησίον τῆς ἐρωμένης του; Ἐν τίνι δικαιώματι ἀπεκρίνετο ἀντὶ τῆς Ζουάννας;

Ἐν τούτοις διετήρησε τὴν ψυχραιμίαν του.

Εἶπε καὶ ἥτο.

Ο Κλαύδιος οὐδαμῶς ἐφάνη ἐκπλαγεῖς. Συνέσπασε μόνον ἀλαφρῶς τὰς ὄφρυς.

1 "Ιδε εἰκόνα φύλλου 536.

— Θέλετε νὰ ἴδητε τὴν δεσποσύνην Τρελάν; ἡρώτησεν.

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας, εἶπεν ὁ δ' Αμβαρές οὐχὶ ἔνευ εἰρωνείας.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὴν δώσω, κύριε.

— "Α! καὶ διατί;

— Διὰ δύο λόγους.

— Ο πρῶτος τίς εἶναι;

— Εἶναι, ὅτι ὡς ιατρὸς ὄφειλω νὰ ἀποφύγω πᾶσαν συγγένειαν διὰ τὴν πελάτιδά μου. Ἡ ἐλαχίστη διατάραξις θὰ την ἐφόνευεν.

— Εἶναι τόσον κινδυνώδης ἡ κατάστασις αὐτῆς;

— Ξετὸς θαύματος, κύριε, θ' ἀποθάνη.

— Η ἐπιστήμη δὲν θαυματουργεῖ;

— Ο Κλαύδιος ἀνύψωσε τοὺς ὄμοις καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ενδομύγχως ὁ δ' Αμβαρές εἶχε καθησάπει. Ἐφοβεῖτο ἔκρηξιν ζηλοτυπίας ἐκ μέρους τῆς ἐρωμένης του. Δὲν ἀνησύχει λοιπόν. Ἡ Ζουάννα διέτρεχε τόσω μέγαν κινδυνον, ὁ γάμος του μετὰ τῆς δεσποσύνηδος δὲ Φοντερόζ ἡδύνατο νὰ τελεσθῇ πρὸ τῆς ίασεως τῆς ἀσθενοῦς.

— Καὶ ὁ ἄλλος λόγος; ἡρώτησε μετὰ μεγαλοχύτας.

— Εἶναι ἡ θέλησις τῆς δεσποσύνηδος Τρελάν.

— Ἀρνεῖται νὰ μὴ δεχθῇ.

— Η δεσποσύνη Τρελάν δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκφράσῃ τὴν θέλησιν τῆς σήμερον.

— Τότε;

— Αλλὰ καθ' ἥν στιγμὴν ἡ φοβερὰ αὐτὴ νόσος, τῆς ὁποίας εἰσθε ἐν μέρει ὁ αἰτιος, προσέβαλεν αὐτῆν...

— Ο Κλαύδιος ἐδίστασε.

— Κατόπιν ἀποκαλύψεων φοβερῶν καὶ παραδόξων, προσέθηκεν ὁ κόμης.

— Εἶναι ἀλληλές, κύριε. Ἐξακολουθῶ: ἡ δεσποσύνη Τρελάν παρήγγειλεν εἰς ἐμὲ καὶ τὴν ζενοδόχον νὰ μὴ δεχθῶμεν τὸν κύριον κόμητα δ' Αμβαρές. Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ σύνομα σας;

— Αληθῶς.

— Λοιπὸν ἐκπληρῶ τὴν θέλησιν της.

— Εν τίνι ἴδιότητι;

— Τοῦ ιατροῦ.

— Τοῦ ιατροῦ μόνον;

— Τοῦ ιατροῦ καὶ τοῦ φίλου.

— Φίλου ἡ ἐραστοῦ; ἡρώτησεν ἀποτόμως ὁ κόμης.

Οἱ ὄφθαλμοι τοῦ Κλαύδιου ἀπήστραψαν, ἀλλὰ συνεκρατήθη.

— Κύριε, εἶπεν, ἀφετε τὸ θῦμα σας ν' ἀποθάνῃ ἡσυχῶς, χωρὶς νὰ τὸ περιϋερίσητε. Οι λόγοι σας δὲν εἶναι λόγοις εὐγενούς. Διὰ τὴν δεσποσύνηδος Τρελάν τρέφω αἰσθημα βαθέως σεβασμοῦ.

— Αλλ', ὑπερασπιζόμενος αὐτὴν τόσον θερμῶς, κύριε, τὴν ὑδρίζετε ἵσως πλειότερον ἐμοῦ.

— Συγγνώμην, κύριε, ἡ δεσποσύνη Τρελάν εἶναι σόχη μόνον φίλη μου, ἀλλὰ καὶ συγγενής μου.

— Εχετε δίκαιον. Ο πατήρ της ἥτο ἔξαδελφος τοῦ ιδικοῦ σας, ως ἡκουσα.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Κλαύδιος κατέστη πελιδνός.

Ἡσθάνθη παράδοξον ὁδύνην καὶ ἡναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τινος ἔδρας.

— Ίδού λοιπόν, ἐσκέφθη, ποῖος ἔσται τοῦ λοιποῦ ὁ βίος μου! Διαρκῆς ἐξευτελισμός. Καὶ νὰ μὴ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐγέρω τὴν κεφαλήν.

Τις λοιπὸν θὰ κατεδέχετο νὰ ἀποδώσῃ δίκαιον εἰς τὸν υἱὸν φονέως καὶ κλέπτου;

— Κύριε, ὑπέλαβεν ὁ κόμης εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἐκδικήσεως του, ἀν ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν δεσποσύνηδος Τρελάν, τὸ πράττω διότι ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὴν καὶ ἔχω δικαιώματα ἐπ' αὐτῆς. Τὸ γνωρίζετε;

— Συγγνώμην! Γνωρίζω τὰ πάντα.

— Καὶ ἀνθίστασθε τοῦ νὰ λάθω συνέτευξιν μετὰ τῆς ἐρωμένης μου;

— Η δεσποσύνη Τρελάν πλανηθεῖσα διὰ φυεδῶν ὑποσχέσεων ἐγένετο ἐρωμένη σας. Πλὴν εἶναι ἀρκούντως ὑπερήφανος καὶ ἀξιοπρεπής, σῶστε νὰ μὴ σᾶς δεχθῇ μετὰ τὴν ὑδρίαν ὡς ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τὴν διάρρηξιν τῶν πρὸς αὐτὴν ὑποχρεώσεών σας. Δὲν θὰ τὴν ἴδητε.

— Τίς θὰ μὲ ἐμποδίσῃ;

— Εγώ, κύριε.

— Είσθε τούλαχιστον εἰλικρινής.

— Προσπαθῶ, ὑπέλαβεν ὁ Κλαύδιος.

— Ο κόμης διετέλει ἐν ἀμυχανίᾳ.

— Καταχράσθε τῆς θέσεώς μου, εἶπε. Θὰ ιδωθῶμεν βραδύτερον.

— Οταν θέλετε. Αλλως τε, οὐδὲν θὰ κερδήσητε ἐκ τῆς μετὰ τῆς δεσποσύνηδος Τρελάν συνεντεύξεως σας. Δὲν εἶναι εἰς θέσιν οὔτε νὰ σᾶς ἐνοήσῃση οὔτε, νὰ σᾶς γνωρίσῃ. Αν δὲν μὲ πιστεύετε, ἐλθετε νὰ ἴδητε. Αλλὰ σιωπή.

[Ἐπεται συνέχεια].

*K.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Κατ' αὐτό, τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ Μαχμφρέδης ἐπανερχόμενος εἰς Βενεβέντον, δόθεν εἶχεν ἔξελθη ὅπως συναντήσῃ ἀπόσπασμά τι, διόπειρον ν' ἀποστείλωσιν αὐτῷ ἐξ Απουλίας, παρεπονεῖτο κατὰ τῆς περὶ τὴν ἀποστολὴν ἀμελείας τῶν διοικητῶν καὶ τῆς βραδύτητος τῶν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ ἀρχηγῆν, καὶ ἐφαίνετο λίαν τεθλιμένος.

Αἴφνης, ἐγείρας τοὺς ὄφθαλμούς, εἶδεν ἐπὶ τοῦ δρίζοντος μέλαν νέφος ἀποκρύπτον τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν δύοντα ἡλιού. Ποία ἡ μεταξὺ τοῦ φαινομένου ἐκείνου καὶ τῶν σκέψεων τοῦ Μαχμφρέδου σχέσις, ἀγνοοῦμεν. Ἄλλ' οὕτος ἔστη πα-

ρατηρῶν αὐτὸ μετὰ μυστηριώδους τινὸς ἡρεμίας καὶ σύννους περισσότερον οὐ δύνει συνειθίζουσιν οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὰς τοι- αύτας περιστάσεις.

Τὰ κράσπεδα τοῦ νέφους ἐφωτίζοντο δι' αἰματόχρου φωτός, ἐξηκοντίζοντο δ' ἔκειθεν ἀκτῖνες, αἴτινες, σκορπιόμεναι καθ' ἄπαν τὸ ἥμισφαίριον, ἔχρωματίζον διὰ χρώματος πορφυροῦ πάντα τὰ εἰς τὴν δρασιν ὑποπίπτοντα ἀντικείμενα.

'Ενίστε πνοὴ ἀνέμου ἔσειε βιαίως τοὺς αἰλίδους τῶν δένδρων καὶ διέτρεχε τὴν γῆν, ἐξεγέρουσα νέφη κονιορτοῦ καὶ ἀχύ- ρων.

Τὰ πτηνὰ ἵπταντο δύσον οἶνον τε πλη- σιέστερον εἰς τὸ ἔδαφος, ωσεὶ προησθά- νοντο διὰ τὸ οὐράνιον καθίστατο ἀπειλητι- κός, καὶ προσανήγγελλον δι' ἀνησύχων φω- νῶν τὴν ἐπικειμένην θύελλαν.

'Ο Ίορδάνης τῆς Ἀγγαλῶνος, ἵππεύων παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Μαμφρέδου, νομί- ζων διὰ τὸ οὐράνιον καθίστατο ἀπειλητι- κός, καὶ προσανήγγελλον δι' ἀνησύχων φω- νῶν τὴν ἐπικειμένην θύελλαν.

— 'Απόψε δ' ἥλιος ἀποθνήσκει πρὸ τῆς δρασις.

'Ο Μαμφρέδης, ἴδων αὐτόν, σύνοφρος ἀπήντησεν :

— 'Αποθνήσκει, ἀλλὰ λάμπει...

Στρέψας δὲ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν κοι- λαδα, ἀνέκραξεν :

— "Ω! διατί σπεύδει τόσον; Τῇ ἀλη- θείᾳ, κακὰς εἰδήσεις φέρει ἡμῖν ὁ ταχυ- δρόμος.

Οἱ συνοδεύοντες τὸν Μαμφρέδην αὐλι- κοὶ παρετήρησαν πρὸς τὸ μέρος, πρὸς δ ἔβλεπεν ὁ κύριος τῶν, καὶ ἐνέτεινον διὰ αὐτοῖς δύναμις τὴν δρασίν τῶν. 'Αλλὰ μηδὲν διακρίνοντες εἶπον ταύτοχρόνως :

— Βασιλεῦ, μὲ τὴν ἀδειάν σας, ἐλαν- θάσθητε.

— 'Ελανθάσθην! Παρετηρήσατε κα- λῶς πρὸς τὰ ἀριστερά, πλησίον εἰς τὸν βράχον τοῦ Διαβόλου — καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ μέρος — ἀκολουθοῦντες τὴν διεύθυνσιν τῆς Παναγίας τῶν Δακρύων, δὲν βλέπετε ἐναὶ ἄνθρωπον σπεύδοντα νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ δρός;

Οἱ αὐλικοὶ παρετήρησαν προσεκτικά- τερον καὶ μετὰ πολλὰς ἀποπειρας ἀπήν- τησαν :

— Οὔδεν βλέπομεν.

Καὶ ὅμως, διατάξαντος τοῦ Μαμφρέ- δου, ἔμειναν ἀκίνητοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Μετ' οὐ πολὺ δ' ἥρχισαν νὰ διακρίνωσι μέλαιναν τινὰ κηλίδα, ήτις, ωσεὶ ἀπο- σπασθεῖσα ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ ὁρίζοντος, ἔμεγεθύνετο βαθμηδὸν προσεγγίζουσα.

— Εθαύμασαν λίαν ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀπέ- δωκαν αὐτὸ δύοφωνως εἰς θαῦμα.

Καὶ πράγματι, λέγει τὸ χρονικόν, τοῦτο δὲν συνέβη δινει θελήματος τοῦ Θεοῦ, δσ- τις καταστήσας τῷ Μαμφρέδῃ διακριεστέ- ρας τὰς νοητικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις, μετέδιδεν εἰς τὴν βασανίζομένην ἐκείνην ψυχὴν ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἀλγος τῆς προ- σεχοῦς συμφορᾶς, διπερ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, καίπερ παρὰ πολλοῖς τῶν ἔθνων ὑπῆρξε, καὶ ὑπάρχει ἔτι ἡ δο- ξασία, ὅτι ὁ πρωρισμένος ἔχει τὸ δῶρον

τῆς προγνώσεως καὶ ὅτι ἔκ τινων σημείων τῶν ὄφθαλμῶν δύναται νὰ γνωσθῇ ἔκει- νος, δστις, ἐγγὺς διὰ νὰ κλείσῃ αὐτοὺς σιωνίως, ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ προώρου θανάτου τὴν δύναμιν νὰ προβλέπῃ τὰ μέλ- λοντα.

— 'Ο ταχυδρόμος ἥρχισε πλέον νὰ διακρί- νεται καλῶς.

Τὸ στόμα αὐτοῦ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ται- νίας, δπως μὴ ἐν τῷ ταχυτάτῳ ἔκεινῳ δρόμῳ κωλύεται ἡ ἐλευθέρα ἐν τοῖς πνεύ- μοσι κυκλοφορίᾳ τοῦ ἀέρος.

Εἶχε τοὺς πτερνιστήρας κατὰ τὸ ἥμισυ βεβυθισμένους εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου του, εἴτε διότι, κατειλημμένος ὑπὸ ἀλ- λων σκέψεων, δὲν ἔνοιε ὅτι οὕτως ἐφόνευε τὸ πτωχὸν ζῶον, εἴτε μᾶλλον διότι, ὑπο- λογίζων ὅτι ἔνεκα τῶν μόχθων, οὓς εἶχεν ὑποφέρη, δὲν ἦδύνατο ν' ἀνθέξῃ περισ- σότερον, ηθελε τὸ ὑπόλοιπον ἐκεῖνο τῆς ζωῆς του νὰ καταναλωθῇ ἐν ἀπέλπιδι ἀγῶνι — ἀπαίσιος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀήθης θηριωδία, παρ' ἡμῖν τοῖς καυχωμένοις ὅτι ἐγεννήθημεν κατ' εἰκόνα τοῦ δημιουρ- γοῦ!

— 'Επνευστία φρικωδῶς τὸ πτωχὸν ζῶον ἀπὸ τοῦ στόματός του ἔξηρχετο αἰμα- τώδης ἀφρός καὶ ἀπὸ τῶν πλευρῶν του ἔρρεεν αἷμα, τὸ δὲ σῶμά του ἦτο κάθι- δρων.

Καὶ ὅμως ἵπτατο, οὕτως εἰπεῖν, ἐν λυστώδει δρόμῳ, ωστε μόλις ὄφθαλμὸς ἦδύνατο νὰ ἀκολουθῇ αὐτὸ ἐν μέσῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων νεφῶν τοῦ κονιορτοῦ, ἀ- ἔνηγειρε. Φθάσαν δ' εἰς τεσσαράκοντα πε- ρίους βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θέ- σεως, ἔνθα περίεμενον δὲ Μαμφρέδης, κα- τέπεσε καὶ κλίναν τὴν κεφαλὴν ἔμεινεν ἀκίνητον.

— 'Ο ιππεύς, σύρων τοὺς χαλινοὺς καὶ πλήττων αὐτὸ δύσον ἦδύνατο περισσότε- ρον διὰ τῶν πτερνιστήρων, προσεπάθει νὰ τὸ ἀνεγείρῃ, ἀλλὰ ματαίως . . . ἀπελπι- σθεῖς, ἀφίππευσε, ψιθυρίζων :

— Δὲν ἐπερίμενες ν' ἀποθάνῃς ἔπειτα ἀπὸ ταράντα ἀκόμη βήματα; καὶ χωρὶς ν' ἀξιώσῃ αὐτὸ ἐνὸς καὶ μόνου βλέμμα- τος, ἐπορεύθη πεζὸς πρὸς τὸν βασιλέα.

— 'Εγονοπέτησε πνευστιῶν παρὰ τὸν ἀνα- θολέα τοῦ βασιλικοῦ ἵππου ἀλλὰ μὴ δυ- νηθεῖς ν' ἀνθέξῃ περισσότερον ἔπεισε πρη- νής.

— 'Αφίππευσεν δὲ Μαμφρέδης καὶ ἀνεγεί- ρας αὐτὸν ἥρέμα τὸν ἔβοήθησε νὰ κα- θήσῃ.

— Εἴτα ίδια χειρὶ ἔλυσε τὴν ζώνην του, δπως διευκολύνῃ τὴν ἀναπνοήν του.

— 'Ανακουφίσθεις οὕτω, δὲ Μαμφρέδης, μετὰ βραχεῖαν ἀνάπνασιν, ἥρξατο λέγων μετὰ φωνῆς τεθλιμμένης :

— 'Ω βασιλεῦ, τὰς φέρω κακὰς εἰ- δήσεις.

— Εἶναι τώρα πολὺς καιρός, καθ' δὲν περιμένομεν καλάς.

— Καὶ ταῦτα εἰπὼν, δὲ Μαμφρέδης ἐστή- ριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης του.

— Βασιλεῦ μου, θὰ σᾶς ἀναγγείλω μεγάλην συμφοράν.

— Εἶμεθα ἔτοιμοι νὰ τὴν ἀκούσωμεν. Δέγε.

— Οι Προθηγκιανοὶ ἀπέρασαν τὸν Γα- ριλλιάδαν...

— Τί; Ψεύδεσαι!

— 'Αμποτε ἡ Παναγία καὶ ὁ ἄγιος Γερμανὸς νὰ ὑδόκουν νὰ ἔναι αἰληθῆς ἡ διάψευσίς σας, καὶ δὲν θὰ σᾶς προσεκά- λουν διὰ τοῦτο εἰς μονομαχίαν.

— 'Αλλά, διατί ἐπολέμησαν; Δὲν εἴ- χον διαταγὴν ν' ἀποφύγωσι τὴν μάχην; 'Ιδού, δποιος μεταχειρίζεται ὅπλα χωρὶς φρόνησιν, τὰ καταθέτει μὲ ζημίαν του... ὀφείλουσι νὰ μοῦ δώσουν λόγον διὰ τὸ χυθὲν αἷμα...

— 'Ω κύριέ μου, τί διμιλεῖτε περὶ αἴ- ματος; Αἰσχος ἀνεξίτηλον ἐκηλίδωσε τὴν τιμὴν τῶν βαρόνων τοῦ βασιλείου;

— Πῶς!

— 'Ο Κάρολος διέβη τὸν ποταμὸν ἀ- μαχητὶ.

— Θεέ μου! . . . ἐκραύγασεν δὲ Μαμφρέ- δης... ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς φράσεως δὲν ἡκούσθη, διότι ἀνεμίγη μετὰ τῶν τριγ- μῶν τῶν ὄδόντων του.

Κατήνεγκε δὲ τόσον σφοδρὸν κτύπημα ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου του, ώστε οὐ- τος ἀνετινάχθη καὶ ἡθέλησε νὰ φύγῃ.

— 'Αλλ' ὁ Μαμφρέδης, βιθίσας τὴν δεξιὰν ἐν τῇ χαῖτῃ του, ἐξηνάγκασεν αὐτὸν νὰ σταθῇ. Είτα, στραφεῖς πρὸς τὸν ταχυδρό- μον, ἥρωτησε :

— Ποῦ είναι δὲ Καζέρτας; Ποῦ είναι δὲ Λάνσιας; Αὕτη ἦτο ἡ πίστις τῶν συγ- γενῶν; 'Επέζησαν τοῦ τοιούτου αἰσχους; 'Αν ἐπέζησαν... ἀφίνω αὐτοῖς τὴν ζωὴν ὡς τιμωρίαν.

— 'Αοιμέ! αὐθέντα, δὲ Καζέρτας σᾶς ἐπρόδωσε.

— Ποιος; . . . δὲ Καζέρτας; . . . Εἰπες δὲ Καζέρτας; Καὶ διατί μὲ ἐπρόδωσε; Τί τοῦ ἔκαμψε; Δὲν τὸν ἔτιμησα; Δὲν ἀνέ- θεσα εἰς αὐτὸν μέρος τῆς διοικήσεως; Δὲν τὸν κατέστησα πρῶτον μετ' ἐμὲ τοῦ βασιλείου; Δὲν τὸν ἐπροτίμησα καὶ ἀπὸ αὐτοῦς ἔτι τοὺς συγγενεῖς μου; 'Ο Ρι- ναλδός! . . . δὲ φίλος μου! . . . διατί; . . . ἀ! ποίας ἀνάμνησις! . . . 'Η Σπίνα! . . . δὲ χρόνος μετέβαλλε τὰ κόκκαλα τῆς εἰς κόνιν, καὶ δὲν ἀπέλειψε τὴν ὑδρίαν; . . . 'Ο ύδρισας λησμονεῖ... 'Αλλ' ὁ ύδρισθεὶς σφίγγει διὰ σχοινίου τὴν μνήμην του καὶ θέτει ἐπὶ τῆς ψυχῆς του τὸ βάρος τῆς ἐκδικήσεως. Δὲν είναι ἡ ἐκδίκησις ἡ γάγγραινα τῆς καρδίας; . . . 'Εσφαλα! . . . Δυστυχής δὲ βα- σιλεύς, δστις ύδριζει... ἀλλὰ δυστυχέστε- ρος δὲ ύδριζων καὶ μὴ φονεύων τὸν ύδρι- σθεντα... 'Ο Ριναλδός ἐπραξεῖ τὸ καθῆκόν του, διότι ἡμεῖς παρελείψαμεν τὸ ίδικόν μας... 'Ο φέρων στέμμα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σφάλη ματαίως... καὶ ἡμεῖς τιμωρού- μεθα πικρῶς διὰ τὸ σφάλμα μας, ἀλλὰ δικαίως... 'Ωφείλομεν; . . . Εἰς Μαμφρέδης; . . . 'Οχι, δὲν ωφείλομεν... 'Αλλ' ὁ Θεός ἀφαιρεῖ τὸν οὐσιῶν ἐκείνου, τὸν διόποιον θέλει νὰ καταστρέψῃ.

— Οι λόγοι ούτοι δὲν ἔξηλθον πάντες τοῦ στόματος τοῦ βασιλέως, διότι τὸ πάθος δὲν ἐπέτρεψε τοῦτο.

Αἱ κόραι τῶν ὄφθαλμῶν του ἐκρύβησαν ὑπὸ τὰ βλέφαρά του, τὸ μέτωπόν του ἔγενετο πελιδνόν, οἱ μῆς αὐτοῦ ἔξωγκώθησαν, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔλαβε τοιαύτην ἔκφρασιν, ωστε πάντες οἱ περὶ αὐτὸν ἐφρίκιασαν.

Ἐκάλυψεν αὐτὸ διάμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ τινας στιγμὰς σκεπτόμενος, ἀπέσυρε τὰς χεῖράς του καὶ ἐφάνη ἥρεμος. — "Ἡρεμος!" Ἐνεποίει τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ην αἰσθάνεται δικαθήμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ βλέπων εὑροσύνως τὸ ἥρεμον κῦμα ρυτιδόμενον ἔλαφρῶς ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς ἐσπερινῆς αὔρας, ὅταν αἴφνης τὸ πλήρες ἀγάσπης βλέμμα του συναντήσῃ συντρίμματα πλοίων καὶ πτώματα, ἀπόδειξιν τῆς τελευταίας τρικυμίας.

"Ο ταχυδρόμος, δοτὶς δὲν ἐτόλμακ ν' ἀνοίξῃ πλέον τὸ στόμα, λαβὼν ρητὴν διαταγήν, ἔνηκολούθησε:

— Τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης Φεβρουαρίου, οἱ πρόσκοποί μας, δραμόντες ἀπὸ ρυτήρος, μᾶς εἰδοποίησαν νὸ εἰμεθα ἄγρυπνοι, διότι ἐφάνητο ἡ πρωτοπορεία τοῦ ἔχθρου· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καὶ ἀνάγκη εἰδοποιήσεως, διότι δικόμης Λάνσιας ἡγρύπνει ἀπαύστως, ἐνθαρρύνων τοὺς στρατιώτας, διὰ τῶν λόγων καὶ τοῦ παραδείγματος.

— Ἐν τούτοις, τὰ τάγματα τοῦ Καρόλου ἥρχισαν νὰ φαίνωνται, τὸ δὲν μετὰ τὸ ἀλλο.

— Η νῦν μᾶς ἡμπόδισε νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀφίξιν τῶν τελευταίων. 'Εξ δοσων δὲ εἰχομεν ιδῇ, δὲν εἶχον κατὰ νοῦν νὰ πολεμήσωσιν, ἀλλ' ἐφάνηντο θέλοντα ν' ἀναπαυθῶσιν ἀχρι τῆς ἐπιούσης.

— Εἶχε παρέλθει ἡ πρώτη περίπολος, καὶ ἐγὼ ἐφρούρουν παρὰ τὴν σκηνὴν τοῦ αὐθέντου μου, κόμητος Ιορδάνου, ὅτε αἴφνης βλέπω ἀνθρώπον πάνοπλον ἐρχόμενον πρός ἐμέ.

— Ετείνα τὸ τόξον καὶ ἐφώνησα: τίς εἰ;

— Ζήτω ἡ Σοηδία! εἶπεν διπότης... πήγαινε, ἔξυπνησε τὸν κόμητα Ιορδάνην, διότι θέλω νὰ τῷ δικάιον.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ἔξυπνήσῃ, ἀπήντησεν δικύριος μου, ἀπὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς, διότι ἀθλίος εἶναι δὲν οὔτης, διότις κοιμάται, διὰ τὸ βασιλεὺς του κινδυνεύῃ. Λέγετε, κοντόσταυλε, καὶ σᾶς ἀκούω.

— Και ἔξηλθεν. 'Εκεὶ δὲ εἰς τὸ ὑπαίθριον — δὲν οὐρανὸς ἡτο αἰθριώτατος καὶ οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου ἐφύσα, — ἥρχισε νὰ λέγῃ ὁ Καζέρτας:

— Ιορδάνη μου, ἀν καὶ θάνατος, ως δὲν ἀμφιβάλλω, ἀγκαπθε τὸν βασιλέων σας, ως ἐγώ, ἐσκέφθη διότι δὲν θὰ ἐμποδίσετε δὲν στρατήγημά μου, διὰ τοῦ διποίου θὰ καταστρέψωμεν βεβαίως τὸν στρατὸν τοῦ Προβηγκιανοῦ.

— Ο Λάνσιας ἀπήντησεν διότι τίποτε ἀλλο δὲν ἐπόθει τόσω, δσω τὴν σωτηρίαν τοῦ βασιλέως, καὶ διότι, ἀφοῦ ἥρελε κοινοποιήσῃ αὐτῷ τὸ στρατήγημα, θὰ τὸ ἔξετέλει, καθ' δοσον ἡδύνατο, μετὰ μεγίστης προθυμίας.

* — Ἐχει καλῶς, ἀγκαπτέ μοι Ἰορδάνη, εἶπεν δικαζέρτας... Εἰξεύρετε διότι διαβατὸς ὅχι μόνον εἰς τὸ μέρος τοῦτο,... καὶ διότι ὅσω περισσότερον ἀναβαίνει κανεὶς εἰς τὰς πηγάς του, τόσω εὐκολώτερον τὸν διαβαίνει, ίδιως παρὰ τὸ Καστελλούκιον.

* — Ήμεῖς, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης καὶ τὰς διατάχας τοῦ βασιλέως, ἔξετεναμεν τὰς δυνάμεις μας παρὰ τὴν δεξιὰν ὅχθην τοῦ ποταμοῦ, διόπεις ἐμποδίσωμεν τὴν διαβασιν τῶν ἔχθρων, διόπεις διετάξαμεν τὰς ιδικάς μας.

* — Βεβαίως δὲν τὸ πιστεύετε.

* — Ο Προβηγκιανὸς δὲν συνεβλήθη μεθ' ήμων νὰ διατάξῃ τὰς δυνάμεις του, ως διετάξαμεν τὰς ιδικάς μας.

* — Απεναντίας, πιστεύω διότι θὰ συγκεντρώσῃ αὐτὰς εἰς ἐν μόνον σημεῖον καὶ — ἐπειδὴ αἱ ιδικάς μας θὰ θναι ἀνεπαρκεῖς νὰ τὸν ἐμποδίσωσι — θὰ ἐκβιάσῃ τὴν διαβασιν τοῦ ποταμοῦ καὶ θὰ μᾶς προσβάλῃ ἐκ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν νότων. πρὸς μεγίστην ήμων καὶ καταφανῆ βλάβην...

* — Ηθελα λοιπόν, διόπεις ἀποφύγωμεν τὴν βλάβην ταύτην, ν' ἀποσυρθῶμεν μικρὸν ὄπισω.

* — Τί! εἶπε διακόψας αὐτὸν δικόμης Ιορδάνης, νὰ παραβῶμεν τὰς διατάχας τοῦ Μαχμερέδου;

* — Ο βασιλεὺς, ἀπήντησεν δικαζέρτας, διέταξεν οὔτως, διότι οὔτω ἐνόμισε καλλίτερον, εἰς ήμας δὲ ἐπιβάλλει ἡ πίστις μας νὰ ἐπιχειρήσωμεν, δχι διότι φαίνεται ἀλλ' διότι εἶναι πράγματι καλλίτερον. "Αν δὲ μᾶς ἐλέγξῃ διὰ τοῦτο, θὰ ἀπαντήσωμεν, κόμη σύντροφος: ἐνικήσαμεν.

* — Καὶ μὴν ἀμφιβάλλει διότι δικάιος οὗτος δὲν ἐπιδέχεται ἀντίρρησιν.

* — Ως ἐκ τούτου, λέγω νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν καὶ νὰ καταλάβωμεν τὰ παρὰ τὴν δόδον δάσον, — ἐγὼ μὲν ἀνωθε τῆς γεφύρας, σεῖς δὲ κατωθε. ἐγὼ μετὰ τῶν Αποουλίων μου καὶ σεῖς μετὰ τῶν Γερμανῶν.

* — Ο Κάρολος αὔριον, βλέπων τὴν γέφυραν ἐλευθέραν, δὲν θὰ ἀποστείῃ ἀλλαχοῦ τὰ τάγματα του καὶ δὲν θὰ ἀραιώσῃ ἀνάγκης τὴν γραμμήν του.

* — Θὰ διέλθῃ διὰ τῆς διόδου ταύτης, νομίζων ἐν τῇ ἀλαζονίᾳ του διότι δὲν ἐτομήσωμεν γὰ τὸν ἀντίμετωπόσωμεν.

* — Ας ἀφίσωμεν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ κατὰ στήλας, καὶ τότε ἐγώ, δρμῶν ἐκ τοῦ δάσους, προσβάλω τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ κέρας καὶ εἰσδύω ἐν μέσῳ αὐτοῦ.

* — Υμεῖς δέ, διὰ τὸν διάδημα τοῦ Αποουλίου καὶ κλονουμένους τοὺς Γάλλους, δρυστε κατὰ τοῦ δεξιοῦ κέρατος, καὶ πράττε διότι ἐπραξα ἐγώ κατὰ τοῦ ἀριστεροῦ. Κόπτετε δὲ τὴν γέφυραν, καὶ οὔτω ἔξαναγκάζομεν τοὺς μεταξὺ ήμῶν καὶ τοῦ ποταμοῦ νὰ κρημνισθῶσιν εἰς αὐτόν, τοὺς δὲ μεταξὺ ήμῶν καὶ τοῦ 'Αγίου Γερμανοῦ νὰ καταθέσωσι τὰ δόπλα. Μὴ μοῦ παραρρήσετε δὲ διότι ὀλιγάριθμον πτρατὸν ἐμπι-

στεύομαι εἰς τὴν ὑμετέραν ἀνδρείαν, διότι οἱ ὀλίγοι ήμων Γερμανοὶ ἀξιόσυνοι τοὺς πολλοὺς μου 'Απουλίους, — ἀλλως τε, ἐπειδὴ θὰ προσβάλλετε τοὺς ἔχθρους παρὰ τὴν γέφυραν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαντήσητε πλέον τῶν ἔχθρων ὅκτων ἀνδρῶν βάθος· ἐνῷ ἐγὼ θὰ πολεμήσω βεβαίως πρὸς πολλῷ πλειόνας. Πῶς σᾶς φαίνεται, Ἰορδάνη, δὲν εἶναι λαμπρὸν τὸ στρατήγημα;

* — Ο κόμης Λάνσιας ἐσκέφθη πολύ, εἰτα ἀπήντησεν ἐν ὀλίγοις:

* — Δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐπιδοκιμάσω, κοντόσταυλε. Εἶναι τούλαχιστον ἐπικίνδυνον, οὐδὲ δύναται νὰ μᾶς ὀφελήσῃ τώρα... Νικᾷ τις μαχόμενος, οὐχὶ ἀποφεύγων τὴν μάχην. Καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ παροῦσα περίστασις. "Αν ὁ Κάρολος ἔκασθενίσῃ μέρος τοῦ μετώπου του, διόπεις προσβάλῃ ἐρρωμένεστερον σημεῖον τι τοῦ ἡμετέρου, καὶ ήμεῖς θὰ προσβάλλωμεν τὸ ἔξανθησαν ἐκείνου μέρος διέδομοιο στρατηγήματος καὶ θὰ κυκλώσωμεν αὐτὸν ἐκ τῶν νότων, ἐπιτυγχάνοντες οὕτως εὐκολώτερον ἐκεῖνο, τὸ δόπιον ήμεῖς διὰ μεγαλειτέρου κινδύνου ζητεῖτε νὰ κατορθώσετε, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῶμεν καὶ ἀπὸ τῶν διαταγῶν, τὰς δικούς ἀλλούμεν.

* — Εἰς ταῦτα ἀπήντησεν δικαζέρτας, καὶ εἰς τὸν Καζέρταν διάνοιας· μὴ δύναμενοι δὲ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ συμφωνήσωσιν, δικόμης Ιορδάνης ἐπρότεινε νὰ προσκαλέσωσι πολεμικὸν συμβούλιον καὶ πρὸς τὴν γνώμην τούτου νὰ συμμορφωθῶσι. Τότε ὁ κοντόσταυλος εἶπε μετὰ σομαρότητος:

* — Τοποτηροτά, ἂν ώμιλήσαμεν πρὸς ήμερος δχρι τοῦδε, ἐπράξαμεν τοῦτο, διότι ήθελήσαμεν νὰ συμμετάσχητε τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ ἐγχειρήματος, ως σύντροφος· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ εἶσθε σύντροφος μας, σᾶς διατάσσομεν νὰ ἐκτελέσητε διότι νομίζομεν καλὸν νὰ σᾶς διατάξωμεν.

* — Τοῦτο ἡδύνασθε νὰ νὰ πράξητε καὶ πρότερον, κοντόσταυλε, ἀν ἀνακοινῶν μοι τὸ ὀλέθριον ήμων σχέδιον, ήθέλατε νὰ εὑρητε ἐν ἐμοὶ κόλακα καὶ οὐχὶ εἰλικρινῆ στρατιώτην. 'Εν τούτοις, διαβῆλω διότι θὰ πράξω πᾶν διότι διάδημα διάρρησης.

* — Πράξατε διότι θέλετε· ἐν τοσούτῳ ύπακούσατε.

* — Καὶ ταῦτα εἰπών, δικόμης Κοντόσταυλος ἀκεχωρήστη.

* — Ο Ιορδάνης, ἐγείρας τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐψιθύρισε, μόλις ἀκούσθείς:

* — Εἴθε, Θεέ μου, τὸ μέτον τοῦτο ν' ἀποθῇ εύτυχές, δοσον ἐγώ προβλέπω αὐτὸν προκάστιον.

* — Διηρέθημεν ἐν σιωπῇ, καταλιπόντες πολλὰ πυρά, διόπεις ἔξαπτήσωμεν τὸν ἔχθρον. 'Ο κοντόσταυλος μετὰ τῶν Αποουλίων ἐβάδισε πρὸς ἀνατολάς, ήμεῖς δὲ οἱ ὀλίγοι μετὰ τοῦ τοποτηροτοῦ ἐτοποθετήθημεν παρὰ τὴν γέφυραν. 'Ανέτειλεν ἡ ἡώς, ἡ δοσοία ἐμελλει νὰ φωτίσῃ τὸ σκήνος τοῦ βασιλείου. Οι Προβηγκιανοί, ήδοντες ἐγκαταληφθείσαν τὴν γέφυραν, ἔ-

πεμψαν προσκόπους τινάς, ὅπως βεβαιώθωσι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐφάνη καὶ εἰς μεγαλόσωμος καὶ φέρων ὀδριστάτην πανοπλίαν, ὁ ὄποιος θὰ ἥτο βεβαίως ὁ κόμης τοῦ Ἀντιού.

— Καὶ εἶναι ρωμαλαῖος, ως λέγεται; . . . ἡρώτησεν δὲ Μαχμφρέδης.

— Ἀγνοῶ ἀν ἥναι ρωμαλαῖος· συνετὸς ὅμως εἶναι πολύ, διότι διέταξε τοὺς ἀνδρας του, διαβάντας τὴν γέρυραν, νὰ μὴ σχηματίσωσι μακρὰν στήλην, ως εἴχε σκεφθῆ ὁ κοντόσταυλος, ἀλλά, μόλις φθάσωσιν εἰς τὴν ἀκραν, νὰ διχασθῶσι καὶ οἱ μὲν νὰ στραφῶσι πρὸς τὰ δεξιά, οἱ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά, καὶ νὰ παραταχθῶσιν εἰς γραμμὴν παραλλήλως τοῦ ποταμοῦ. Ὁ κύριός μου, ὁ ὄποιος ἴσταμενος ἐπὶ τινος ὑψώματος, μετά τινων ἐκ τῶν δι' αὐτὸν ἀνδρῶν, κατασκόπευε τὰς κινήσεις τοῦ ἔχθροῦ, ἵδιων τοῦτο ἐφώνησε:

— Τὸ εἶξεν τούτοις καλλιστα. Ἐν τούτοις, δύναται νὰ διορθωθῇ τὸ λαθος, ἀν δὲ κοντόσταυλος σπεύσῃ νὰ ἐνωθῇ μετ' ἐμοῦ. Καὶ ἀπέστειλεν ἀμέσως πέντε ἀγγελιαφόρους, τὸν ἐνα μετὰ τὸν ἄλλον, εἰς τὸν κοντόσταυλον, ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν ἐπέστρεψεν. "Επράξαν καὶ αὐτοί, ως ὁ κόραξ τῆς κιβωτοῦ. "Οτε δὲ ὁ κύριός μου, ταρασσόμενος ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας, ἤγειρε τὴν κεφαλήν, εἶδε... θέαμα ἀτιμίας! ... ἐπὶ τῶν ἀπέναντι ὄρέων φεύγοντας αἰσχρῶς τοὺς Ἀπονιλίους. Κατ' ἄρχας δὲν ἥθελε νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὄρθαλμούς του, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονεύσῃ τὸν πρῶτον, δοτις εἶπε:

— Φεύγουν.

— Επὶ τέλους, ἡναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ αὐτὸς τὴν πικρὰν ἀλήθειαν.

— Ἰδού, ἀνέκραξεν ἔντομος, ἔγινε περισσότερον ἡ ὅσον ἐρούσιμην. Ἐπερίμενα τὸ λαθος, ὅχι τὴν προδοσίαν. Καὶ τώρα τι νὰ πράξωμεν; ἡρώτησε τοὺς μετ' αὐτοῦ, οἵτινες μιᾷ τῇ φωνῇ ἀνέκραξαν:

— Νὰ ἀποθάνωμεν!

— "Οχι, ὁ Θεὸς τὸ ἀπαγορεύει. Ζήσατε, ἀνδρεῖοι μου, δι' ἔργον γενναιότερον καὶ ἥσον ἀπηλπισμένον... καὶ λέγω γενναιότερον, διότι δὲν εἶναι ἀρετὴ νὰ θυσιάζῃ τις τὴν ζωήν του ἀφρόνως. Δυνάμεθα νὰ ἀποθάνωμεν εἰς ἄλλην περίστασιν, ὠφελοῦντες περισσότερον τὸν βασιλέα μας. Εἰς τὸν Ἀγιον Γερμανὸν θὰ ἴδουν καθαρότατα ὅτι δὲν εἰμεθ κείλοι, ἀλλ' ὅτι ἐπροδόθημεν.

— Καὶ τώρα ὁ κύριός μου μὲν ἔστειλε πρὸς ὑμᾶς, Γαληνότατε βασιλεῦ, καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ δράμετε ὅσον τάχιστα. ὅπως ἀνορθώσετε τὴν κλονούμενην τύχην καὶ στηρίξετε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν πίστιν...

— Ο Μαχμφρέδης δὲν περιέμεινε ν' ἀκούσῃ τὸ τέλος. "Ιππευσε καὶ ἔδραμεν ἀπὸ ρυτήρος εἰς Βενεθέντον, χωρὶς καν νὰ χαιρετίσῃ τὸν ταχυδρόμον δοτις ἡκολούθει μετὰ βίας πεζὸς καὶ μακρόθεν τὸν βασιλέα του, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς, μετὰ τόσους κόπους καὶ ἀφοῦ ἐθώπευσεν αὐτὸν τόσον κατ' ἄρχας, τὸν ἐγκατέλειψεν εἶτα τόσον ἀδιαφόρως ἐπὶ τῆς δ-

δοῦ. Παρεπονεῖτο δὲ κατὰ τῶν ἀστέρων καὶ κατὰ τῆς τύχης, ἀγνοῶν δὲ, ἀν καὶ λέγεται ὅτι ὁ ἀγγελιαφόρος δὲν τιμωρεῖται, διαν τὸν ἡ ἀγγελομένην εἰδῆσις εἶναι θλιβερά, εἶναι ἀδύνατον ὁ φέρων αὐτὴν νὰ μὴ ἀποθῇ δυσάρεστος. διότι ἡ ψυχὴ διανέμει τὸ μήπος ἐξ ἵσου πρὸς τε τὴν ἀπιστίαν καὶ πρὸς τὸν ἀποκαλύψαντα ταύτην, τὸ δὲ λογικὸν εἰς ταῦτα οὐδόλως ἀναμιγνύεται.

— Ο Μαχμφρέδης, ἀφιχθεὶς εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βενεθέντον, μετεπέμψατο ἀμέσως τὸν Ἀμηρᾶν τῶν Σαρακηνῶν Σιδί-Ιουσούφ, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Βενί-Ζεθέν, δοτις προσελθὼν καὶ χαιρετίσας τὸν βασιλέα μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Ἀνατολιτῶν, ἔστη ἀκίνητος, περιμένων διαταγῆς. Τότε δὲ Μαχμφρέδης εἶπε:

— Ιορδάνη τῆς Ἀγγαλῶνος, φροντίσατε ἀμέσως, διόποιοι οἱ λόχοι τῶν Γερμανῶν εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐκστρατεύσωσι μετὰ δύο ωρῶν εἰς "Αγιον Γερμανόν... Σὺ δὲ Βαβέζ—Ιουσούφ, ἔτοιμασε τοὺς Σαρακηνούς σου. Δὲν ἀγνοεῖς δὲ, ἀν καὶ δὲν πιστεύωμεν εἰς τὸ Σιδί—Ισσά, θεωροῦμεν αὐτοὺς ως τοὺς πιστοτέρους τῶν ὑπηκόων μας. Πήγαινε, εἰπὲ αὐτοῖς, δὲι θὰ κοπιάσωσιν ὄλιγον, δὲι δὲ δράκων ἀπειλεῖ τὴν Σελήνην. ἀλλ' δὲι δὲ δέ μέγας Θεός θρισσεν διόποιας αὐτη τέλιθη εἰπερ ποτε λαμπροτέρα ἀπὸ τοὺς βιδελυρούς ὄνυχάς του. Η νίκη δὲ δὲν εἶναι βεβαία, διότι δὲ Προφήτης εἶπεν: "Ο τρεφόμενος δι" ἀδικίας εὑρίσκει τὸ στόμα αὐτοῦ πλήρες τέφρας.

— Ο Αμηρᾶς ἐσταύρωσε τὰς χειράς ἐπὶ τοῦ στήθους, ὑπεκλίνατο ἀχρι τοῦ ἐδάφους, καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, διότι Ἀγγαλῶνος, στραφεὶς πρὸς τὸν Μαχμφρέδην, εἶπε:

— Βασιλεῦ, ἐπαρατηρήσατε καθ' ὅδὸν δοποία νῦξ παρασκευάζεται; "Η δός, τὴν δοποίαν θὰ διατρέξωμεν, εἶναι δύσβατος. "Αν δὲπέλθῃ δὲ θύελλα, θὰ βασανισθῶμεν καὶ οὐδὲ βῆμα θὰ δυνηθῶμεν νὰ προχωρήσωμεν.

— Αθλία εἶναι ν' πίστις — εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Αμηρᾶς — νη συμβουλευμένη τὸν καιρόν. Τὸ κτήνος, τὸ δοποίον δὲ ἄλλαχ ἔδωσε σύντροφον εἰς τὸν ἀνθρώπον, προσέχει εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὴν χειρά, καὶ ὅχι εἰς τὴν ὁδόν. Καὶ, ἀν εἰς τὸ μέσον αὐτῆς εἶναι ν' ἀδυσσος, ἀποθηνήσκει χατίρον ἐν τῇ πίστει του. "Ο ἀνθρώπος ἐπροκισθῇ ἀρα γε μὲν περισσότερα πλεονεκτήματα, διὰ νὰ διστερῇ τοῦ κυνός; Πάντα εἶναι προωρισμένα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ διαφύγῃ τὸ πεπρωμένον του. "Αν δὲ ἀγγελος τοῦ θανάτου ἀνεγράφεις ὡρανοῦ, σὲ κτυπᾷ, εἴτε καθησαι εἰς τὴν τράπεζαν, εἴτε εἰσαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτικῶν παρατάξεων. Πάντα εἶναι προωρισμένα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ νη κακλιτέρα τῶν γνωμῶν εἶναι νη εἰς τὸν βασιλέα ὑποταγῆ.

— Ο Αγγαλῶνος, εἰς δην ἡ περὶ τοῦ περιωμένου θεωρία δὲν ἥρεσκεν, οὔτε πολύ, οὔτε ὄλιγον, θεδεις ν' ἀπαιτήσῃ, ἀλλ' δὲ Μαχμφρέδης τὸν προέλαβε, ποιήσας ση-

μεῖον τι ὄργης διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀνακρέεξας:

— Εἶναι πεπρωμένον! Ο Αμηρᾶς ἀπήντησεν ἀντ' ἐμοῦ.

Οι δύο ἔκεινοι ἀνδρες ἀπῆλθον, καὶ διαμφρέδης ἔμεινε μόνος. Τὸν νοῦν αὐτοῦ ἔβασαν ζόντας ἀπαίσιους σκέψεις, αἰτίας διεδέχοντο ἀλλήλας διὰ τῆς ταχύτητος τῶν κατὰ τὴν στιγμὴν ἔκεινην ἐν τῷ στερεώματι συστρεφομένων νεφῶν, ἐπίσης ως ταῦτα σκοτεινά.

Δὲν θὰ ἀναφέρωμεν αὐτάς, διότι καὶ ἀν ἡθέλομεν δὲν θὰ ἡδυνάμεθα.

Παρῆλθον δύο ωραι φρικώδους ἀγωνίας. Ἐπὶ τέλους, ἔφθασαν, πρῶτος δὲ Αμηρᾶς καὶ εἰτα ὁ κόμης τῆς Ἀγγαλῶνος, διόποιοι εἶπωσιν αὐτῷ δὲι οἱ λόχοι τῶν Σαρακηνῶν καὶ τῶν Γερμανῶν ἡσαν ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ο Μαχμφρέδης, στενάξας ἐκ βάθους καρδίας, παρετήρησε κύκλω τὴν αἴθουσαν, εἰτα λαβών τὸν Αμηρᾶν ἐκ τῆς μασχάλης εἶπε:

— Πορευόμεθα, δησποτα... εἶπεν δὲ Αγγαλῶνος, δὲ ιππος σας εἶναι ἔτοιμοι καὶ σᾶς περιμένεις εἰς τὴν θύραν τῶν ἀνακτόρων.

— Εὐχαριστῶ, κόμη. Επράξατε καλῶς. Καὶ κατῆλθον, ἀλλ' εἰς τὴν θύραν περιέμενε τὸν Μαχμφρέδην ἀλγεινὸν θέαμα. Ἐπὶ τῶν τελευταίων βαθμίδων, ἐν στάσει ἐκφραζούση ἀπειρον ἀγάπην, θέταντο νη σύζυγος αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα — καὶ αὐτὸς τὰ εἶχε λησμονήση! — τόσην ἔχουσιν αἱ περὶ τοῦ θρόνου μέριμναι, ώστε ἔχαναγκάζουσι τὴν ψυχὴν νὰ λησμονῇ τόσον μέγα μέρος αὐτῆς!...

Τὸ ἀπαίσιον φῶς τῶν ἐκ ρητίνης πυρόσων καὶ τὰ νέφη τοῦ ἀναδιδομένου ἀπ' αὐτῶν καπνοῦ δὲν ἡλλοίσουν τὰς προσφιλεῖς ἔκεινας μορφάς, — αἰτίας καὶ περιασπαρασσόμεναι ἐνδομύχως ὑπὸ τοῦ ἀλγούς, δησποτα μὴ λυπήσωσι τοὺς ἄλλους, ἐμειδίων. — Ιδανικὴ σχεδὸν καλλονὴ εὐαισθησίας! Απέπενον θλιβεράν τινα γαλήνην, ήτις μετεδίδετο καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν θεωρένων αὐτάς. Εφαίνετο ἡ εύλογία τοῦ πατρός, δοτις ἀποθηνήσκων δὲν καταλείπει εἰς τὰ τέκνα του ἢ τὴν κληρονομίαν τῆς δικαιοσύνης.

— Επὶ τῶν προσώπων ἔκεινων ἐφαίνετο τρόμος, μελαγχολία, ἐλπίς... ἔκφρασις δομοίς πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ εὔσεβοῦς, δοτις ἐν τῷ φρόνῳ τῆς τελευταίας κρίσεως δέεται ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν του καὶ ἐν τῇ ζέσει τῆς προσευχῆς ἀκινοβολεῖ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἡ πεποιθησίς δὲι θὰ ἔξιλεωσῃ τὸν Παντούνακμαν τιμωρόν.

Διατί δὲ Μαχμφρέδης κατεβίβασε τὴν προσωπίδα τοῦ κράνους του; Εφοβήθη μὴ τὸ πρόσωπόν του ἀποκαλύψῃ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, διότι εἶχε λησμονήση τὰ προσφιλεῖς ἔκεινα δητα; Η τὴν λύπην αὐτοῦ διότι τὰ ἔβλεπεν;

Καὶ ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ λύπη εἶναι ἐπαινεταῖς ἑκεῖνος μὲν εἶναι ἕδιος τῶν θυητῶν, αὐτὴ δὲ ἀρμόζει, καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἄγγέλους.

'Ἄλλ' ὁ δημιουργήσας τὴν γενεὰν τῶν βασιλέων ἥθέλησεν ὅπως οὗτοι ὡσι πλέον ἦ ἀνθρωποι... ὁφείλοντες νὰ καταπίνωσι τὰ δάκρυά των, νὰ μὴ αἰσθάνωνται τὴν κραυγὴν τῆς φύσεως... ἀλλὰ δύνανται; ...

'Ο Μαχρέδης ἐπλησίασε τρέμων... καὶ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ τρέμῃ... ἵτο βασιλεὺς ... ἀλλὰ ἡ περιβάλλουσα αὔτὸν δὲν ἥτο σάρξ; ... τὸ ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτοῦ κυκλοφοροῦν δὲν ἥτο αἷμα; ... ἡ κινοῦσα τὰ μέλη του δὲν ἥτο ψυχή;

— 'Ἐλένη! Ιόλη! Μαχρέδην!... σύζυγε! τέκνα μου!... διατί μένετε εἰς τὸ ὑπαίθρον; δὲν βλέπετε ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι θυελλώδης καὶ ἐπίκειται ἡ καταίγις;

— Διατί ἀναχωρεῖς χωρὶς νὰ μᾶς ἀποχαιρετίσῃς; διατί ἀναχωρεῖς χωρὶς νὰ μᾶς λάβῃς μετὰ σου; ... ἀπήντησεν ἡ βασίλισσα διὰ νέας ἐρωτήσεως.

— Μετ' ἐμοῦ! Νὰ διακινδυνεύσητε ἐν μέσῳ τῶν ὅπλων, ἐν μέσῳ τῆς λύσσης τῶν ἔκηγριωμένων στρατιωτῶν, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν μαχῶν, ἐν μέσῳ τῶν θανάτων ... τῆς σφαγῆς; ...

'Η τελευταία αὕτη λέξις ἥλθεν ώσει διὰ τῆς βίας εἰς τὸ στόμα του... ἥθέλησε νὰ τὴν συγκρατήσῃ... καὶ ἔξπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

[Ἔπειται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΠΑΛΗΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΥΠΟ

Μ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Είσαι ἀδυσώπητος! ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα, πάντη καταβεβλημένη. Καὶ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ αὐτῆς, ἔκλαιεν.

— 'Α! εἴμαι ἐπάρατος! ἐτονθόρυσε... Τι νὰ πράξω ὅπως κατευνάσω τὴν ἐν ἐμοὶ τρικυμίαν ταύτην;

— Τὸ καθηκόν σας, εἶπεν ἀξιοπρεπῶς ἡ δεσποινίς.

'Η Σάρρα ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία λέξις σας; ἡρώτησεν.

— Ἡτο ἡ πρώτη, ἔσται δὲ καὶ ἡ τελευταία, ἀπεκρίνατο ἡ Λευκή.

Μὴ προσθεῖσα λέξιν ἡ Σάρρα διέβη πρὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ καὶ ἔξηλθεν.

'Η Λευκή ἐκάθησε μηχανικῶς καὶ διετέλει ἐπὶ πολὺ σκεπτομένη, καταβεβλημένη πάντη ως μετὰ μακρὸν κάματον. Αἱ

ἰδέαις ἔκυμαίνοντο συγκεχυμέναις ἐν τῷ ἔγκεφαλῳ αὐτῆς, μὴ κατορθούσσης νὰ συμπήξῃ αὐτὰς ἐν ἑνὶ σημείῳ.

Αἰσθημα τρόμου ἐδέσποιζε τοῦ πνεύματός της. 'Ην πεπισμένη ὅτι ἡ Σάρρα ἔμελλε νὰ τὴν ἔκθεσῃ εἰς σπουδαῖους κινδύνους. 'Οποίους ὅμως; δὲν ἥδυνατο νὰ συλλαΐσῃ.

Δὲν εἶχε, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, τὴν δύναμιν τοῦ νὰ προσδηῃ, ἀλλ' ἡσθάνετο ἐσυτὴν.

Τόσῳ εἶχεν ἀποκάμη ἐκ τοῦ ἀγῶνος τούτου, ωστε διενοήθη, ὅτι, ἀν ἔκφαντίζετο αἰφνῆς, θὰ ἥτο σωτηρία δι' αὐτῆν.

Δὲν θ' ἀνεμίγνυτο πλέον εἰς τὰς φρικώδεις ἐκείνας ραδιουργίας, ἀλλὰ θὰ ἔη ἐν ἀναπαύσει καὶ λήθῃ. Παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῶν μαύρων τούτων σκέψεών της, ἀνεπόλησε τὴν ἥμέραν τῆς θανάτου τοῦ πατέρος της. 'Επανέβλεπε τὸ νεκροταφεῖον μετὰ τῶν ἀφύλλων δένδρων τοῦ φιλινοπάρου, τοὺς ψυχρούς μετὰ τῶν στεφάνων τῶν τάφους, τὸ ἀδιάφορον ἐκεῖνο πλήθος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔνα μόνον ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ παρεκκλησίου, μέλανα ἐνδεδυμένον καὶ κλαίοντα σιωπηρῶς.

"Α! πόσον τὸν εἶχεν ἀγαπήση ἀπὸ τῆς ὕρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἶχεν ἐμφανισθῇ αὐτῇ συμμεριζόμενος, μόνος ἐκ πάντων, τὴν βαθεῖαν θλίψιν της! Καὶ ὅμως, αὐτὸς ἥν ἡ αἰτία τῶν τόσων ταλαιπωριῶν της!

Διὰ τοῦ ἀναπεπταμένου παραθύρου, φαιδροὶ γέλωτες ἀνήρχοντο μέχρις αὐτῆς. Τὰ βλέμματά της ἐρήθησαν ἐπὶ τοῦ κήπου.

'Ἐν τῇ μεγάλῃ δεξαμενῇ ἐντὸς ἐλαφρᾶς λέμβου, ὁ La Livinière, ὁ Πομπεράν, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κυρία Smorden περιεπάτουν ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν κύκνων, μεγαλοπρεπῶς νηχομένων, ὅπισθεν τῆς λέμβου.

'Η κυρία Πομπεράν ἥθέλησε νὰ καπηλατήσῃ, ἀλλ' αἱ κεχειριδωμέναις χειρές της δυσχερῶς ἔχειριζον τὰς κώπας.

"Ἐπληττε τὸ ὑδωρ ἀτάκτως, ἀνατινάσσουσα αὐτὸν καὶ ραντίζουσα τοὺς ἐπιβάτας, οἵτινες ἔγέλων διὰ τὰς ἀγωνίας καὶ τὴν ἀδεξιότητά της.

'Τύπο τὸν μέγαν πίλον τὸ πρόσωπόν της ἥν καταπόρφυρον, καὶ ως ἐκ τῆς βιαίας ἀναπνοῆς αἱ παρειαί της ἔξιδημεναις.

Καθήμενος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἔξωστου, ὁ κόμης ἐκάπνιζεν ἡσύχως σιγάρον, θεωρῶν τὴν εὐάρεστον ταύτην εἰκόνα.

'Ο Φροσεάρ περιεπάτει τὸν νοῦν ἔχων εἰς τινὰ σπουδαῖαν ὑπόθεσιν.

'Η ἀντίθεσις, μεταξὺ τῆς εἰρωνικῆς ταύτης σκηνῆς καὶ τῆς φρικώδους συγχύσεως της ἐπλήσσε τὴν Λευκήν.

'Ἐνόησε τὴν ἀνάγκην νὰ νικήσῃ ἐσυτὴν δεικνύουσα τοῖς πᾶσιν ἡρεμον μορφήν.

'Ο πόλεμος, διὸ ἡ Σάρρα ἔκήρυξε κατ' αὐτῆς, ἔμελλε ν' ἀρξηται ἐν παραβύστῳ. 'Εκάστη ριπτομένη βολὴ θὰ ἔβαλλετο ἐν τῇ σκιᾷ, καὶ αἱ φρικώδεστεραι ἀπειλαι ἔδει νὰ φέρωσι τὸ προσωπεῖον τοῦ μειδιάματος.

'Ηνύατο ἄρα ν' ἀντίσχῃ εἰς τοιοῦτον

ἀγῶνα; 'Εσκέφθη λοιπὸν νὰ λιποτακτήσῃ ταχέως ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. 'Ηδυνατο νὰ ἔξενρη πρόφασίν τινα καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ μετὰ μίαν ἔβδομαδα. Θὰ μετέβαινεν εἰς τὸ μοναστήριον, ἐν φθινοπώντιαν κατανύξεως.

'Ο κόμης ἔγινωσκε τὰς θρησκευτικὰς ἴδεις της, ωστε οὐδόλως παράδοξος ἥθελε φανῇ αὐτῷ ἡ αἰτησία τῆς ἀνεψιδες τοῦ μεταβήναι διὰ τινας ἥμέρας εἰς τὸ μοναστήριον πρὸ τοῦ ἀρξαι νέαν ὑπαρξίαν.

'Ανακουφισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἴδειας ταύτης τῆς μελλούσης ἥμερας καὶ ἀναπαύσεως, ἡσθάνθη ἐσυτὴν ἐτοίμην ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ βλέμματα τῶν ξενιζομένων ἐν τῷ πύργῳ, καὶ κατῆλθε.

Βλέπων αὐτὴν ὁ κόμης, προσῆλθε. Τὴν ἐθεώρησεν ἡρέμα.

'Η Λευκὴ ἐμειδίασε περιπαθῶς, ἡ καρδιὰ της ἐπλημμυρήθη ὑπὸ φιλοστοργίας, καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ γέροντος, ἡρείσθη ἐπ' αὐτοῦ.

Δάκρυα ἔλαμψαν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς της, ἀτινα δὲν ἥδυνήθη νὰ κρατήσῃ.

'Ο κόμης, συγκινθεὶς, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα αὐτῆς, καὶ ἔγων αὐτὴν διὰ βραδέων βημάτων ὑπὸ τὰ δένδρα,

'Προσφιλές τέκνον, εἶπε, γινώσκεις τώρα πόσον σπουδαῖα ἐπακόλουθα δύναται νὰ ἔη ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης. 'Επι μίαν ὥραν διήλθομεν πάντες διὰ τρομερῶν ἀγωνίων. 'Αλλ' αἱ νεάνιδες εἶναι μικρεχέμυθοι. Σὲ ἡνάγκασσα ἐν τούτοις, ὅχι πρὸ πολλοῦ, νὰ δομολογήσῃς, ἀν δὲν ἥγαπας τινά. Δὲν δύναται τὶς ν' ἀπατήσῃ τὸν πατέρα του, βλέπεις, καὶ εἶμαι πατήρ διὰ σέ.

'Ομιλῶν οὕτω τῇ ἐμειδίᾳ μετὰ πολλῆς γλυκύτητος, ἡ δὲ εἰς τὰς τραχείας διαταγῆς εἰθισμένη φωνή του ὑπέτρεμεν ώς ἐκ τῆς συγκινήσεως.

'Ω! σκληρῶς ὑπέφερε νομίσας ὅτι ἔχω νὰ τιμωρήσω ἀγνώμονας! ἐξηκολούθησε, γενόμενος σοθαρώτερος. 'Ηστείζομην ἀλλοτε περὶ τῶν ζηλοτύπων καὶ τῆς ζηλοτυπίας, βλέπω ὅμως διὰ εἶχον ἀδικον, δηλῶν περὶ πράγματος, ὅπερ ἥγνουσν. Σήμερον ἐννοῶ, διὰ τοὺς ὑπάρχουσι στιγμαῖς, καθ' ἄς, παραφερόμενός τις ὑπ' ὄργης, ἀπόλλυσι τὸ λογικὸν καὶ δύναται νὰ προβῇ εἰς φόνον.

'Η Λευκή, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ τόνου μεθ' οὐ δύναμης προέφερε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἐποίησε κίνημά τι, ώστε ἥθελε νὰ κωλύσῃ τὸν ὑψωμένον ἥδη βραχίονα.

'Ἐνόμισεν ὅτι ὁ γέρων ἔξεφερεν ἥδη τὴν θανατικὴν ποινὴν τοῦ Σεβεράκ.

Προσεπάθησε νὰ ἀστειευθῇ.

'Μετὰ πόσης ἡσυχίας ψυχῆς ὄμιλετε περὶ φόνου, θεῖε, εἶπε παρατηροῦσα προσεκτικῶς τὸν στρατηγόν.

'Ναί, ἔχω ἡσυχον τὴν ψυχὴν σήμερον, ἀλλὰ χθὲς ἐσπέρας ἔμαθον τί σημαίνει· «νὰ βλέπῃ τὶς κόκκινα...» Εσχον ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα πέπλον ἔξ αἰματος πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν, καὶ ἀν δὲν ἥρχεσο σύ, ώς σωτήρ ἄγγελος..

'Ο κόμης ἔμεινεν ἀναυδός ἐπὶ τινας